ยุติทุกความรุนแรง:
เสียงแห่งสันติภาพและสิทธิเด็ก

Never Violence!
ยุติทุกความรุนแรง: เสียงแห่งสันติภาพและสิทธิเด็ก
โดย แอสตริด ลินด์เกรน
แปลโดย ณฐภัทร อุรุพงศา

If I were god
หากเราคือพระเจ้า
โดย แอสตริด ลินด์เกรน
แปลโดย พีริยา พงษ์สาริกัน, ณฐภัทร อุรุพงศา

ภาพประกอบ ชนารตี ฉัตรกุล ณ อยุธยา
บรรณาธิการเล่ม ดวงธิดา ยอชย์นิกค์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ ศศิกานต์ จรทะผา
ที่ปรึกษา ชัยฤทธิ์ ศรีไรจนฤทธิ์
ศิลปกรรม ทวีวัฒน์ โพธิรัชต์
พิสูจน์อักษร ปภาณิน เกษตรทัต
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ธันวาคม 2568
ISBN xxx

© Text: Astrid Lindgren 1978 / The Astrid Lindgren Company
First published in 1978 by Rabén & Sjögren, Sweden.
For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company, Stockholm, Sweden.
For more information, please contact info@astridlindgren.se

Use of the text for development of any software programs or AI tools is prohibited.

จัดพิมพ์โดย
สถาบันอุทยานการเรียนรู้
สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน) สำนักนายกรัฐมนตรี
เลขที่ 999/9 อาคารดิ ออฟฟิศเศส แอท เซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17
ถนนพระราม 1 แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ 02 264 5963-5 เว็บไซต์ www.tkpark.or.th

สนับสนุนโดย
Embassy of Sweden Bangkok
ThaiBBY

แอสตริด ลินด์เกรน

Never Violence!

ยุติทุกความรุนแรง:
เสียงแห่งสันติภาพและสิทธิเด็ก

แปลโดย ณฐภัทร อุรุพงศา

หากเราคือพระเจ้า

แปลโดย พีริยา พงษ์สาริกัน และ ณฐภัทร อุรุพงศา

รางวัลสันติภาพ
ของสมาคมผู้ค้าหนังสือเยอรมัน

ณ เมืองแฟรงก์เฟิร์ต
ค.ศ. 1978

คำนำ

แอสตริด ลินด์เกรน (1907-2002) หนึ่งในนักเขียนวรรณกรรมเยาวชนที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในโลก เธอไม่เพียงแต่เป็นนักเล่าเรื่องผู้มีพรสวรรค์ แต่ยังเป็นผู้อุทิศตนอย่างไม่เหน็ดเหนื่อยในด้านสิทธิเด็ก ความเท่าเทียม การไม่ใช้ความรุนแรง สวัสดิภาพสัตว์ และการเคารพต่อธรรมชาติ

แอสตริดท้าทายขนบและช่วยปรับเปลี่ยนมุมมองของผู้คนเกี่ยวกับวัยเด็ก การเลี้ยงดูและสิทธิเด็ก ผ่านตัวละครอันเป็นที่รักยิ่งอย่าง ปิ๊ปปี้ ถุงเท้ายาว ผู้มีจิตใจอิสระ

หนังสือของเธอได้รับการแปลไปแล้วกว่า 100 ภาษา รวมถึงภาษาไทย และมียอดขายมากกว่า 170 ล้านเล่มทั่วโลก

ในปี 1978 เมื่อแอสตริดได้รับรางวัลสันติภาพของสมาคมผู้ค้าหนังสือเยอรมันอันทรงเกียรติ เธอใช้โอกาสนั้นกล่าวสุนทรพจน์อันทรงพลังในชื่อว่า "ยุติทุกความรุนแรง!" (Never Violence!) ซึ่งเป็นคำวิงวอนจากหัวใจให้ยุติความรุนแรงต่อเด็กในทุกรูปแบบ สุนทรพจน์ของแอสตริดจุดประกายให้เกิดบทสนทนาทั่วประเทศสวีเดน และเพียงหนึ่งปีต่อมา ในปี 1979 สวีเดนกลายเป็นประเทศแรกในโลกที่ผ่านกฎหมายห้ามลงโทษเด็กทางร่างกายในทุกรูปแบบ กฎหมายที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เป็นผลพวงจากความมุ่งมั่นของแอสตริด และเป็นจุดเปลี่ยนของการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิเด็กในระดับโลก

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สุนทรพจน์ของแอสตริดก็ดังกังวานข้ามพรมแดน ปัจจุบันกว่า 65 ประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยได้ดำเนินรอยตามสวีเดน และออกกฎหมายคล้ายคลึงกันเพื่อปกป้องเด็กจากความรุนแรง

ในประเทศสวีเดน ประชากรจำนวนประมาณหนึ่งในห้าเป็นเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ประเทศของฉันได้รับการยอมรับในระดับสากลว่า ให้ความสำคัญกับสิทธิและสุขภาวะของเด็ก กฎหมายสวีเดนรับประกันสิทธิการเติบโตของเด็กท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย เปิดกว้าง และโอบรับทุกคน เด็กต้องได้รับการปกป้องจากความรุนแรงทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมถึงการ

ปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม ในปี 2020 สวีเดนเป็นหนึ่งในประเทศแรกๆ ของโลกที่รวมอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติเข้าไว้ในกฎหมายของประเทศ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าเสียงของเด็กทุกคนจะได้รับการรับฟัง เคารพ และคุ้มครอง

ในปี 2025 ประเทศไทยได้เข้าร่วมการเคลื่อนไหวที่กำลังเติบโตไปทั่วโลก ด้วยการผ่านกฎหมายห้ามการลงโทษทางร่างกายและจิตใจต่อเด็กทุกรูปแบบ

สุนทรพจน์ "ยุติทุกความรุนแรง!" ของแอสตริด ลินด์เกรน ยังเกี่ยวข้องกับโลกในปัจจุบันเช่นเดียวกับในอดีต ย้ำเตือนเราทุกคน ไม่ว่าจะเป็น ผู้ปกครอง ผู้ดูแลเด็ก ครู และสังคมว่า ทางเลือกและการกระทำในชีวิตประจำวันของเรา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือสำคัญ ล้วนหล่อหลอมหัวใจและอนาคตของคนรุ่นต่อไป เราช่วยเลี้ยงดูเด็กๆ ในวันนี้ ให้เติบโตไปเป็นผู้นำที่เปี่ยมไปด้วยความเข้าอกเข้าใจ เป็นผู้เปลี่ยนแปลงทั้งในระดับชุมชน ประเทศ ไปจนถึงระดับโลก ด้วยการสร้างวัฒนธรรมที่หยั่งรากฐานในความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และการไม่ใช้ความรุนแรง ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สิ่งนี้จะนำไปสู่โลกที่มีความขัดแย้งน้อยลงและมีสันติภาพอย่างแท้จริง

ขอให้สุนทรพจน์นี้เป็นแรงบันดาลใจให้เราทุกคนร่วมรับผิดชอบต่อการสร้างโลกที่เด็กทุกคนสามารถเติบโตขึ้นได้โดยปราศจากความหวาดกลัว การทำร้าย หรือการรุกราน โลกที่ความรัก ความปลอดภัย และความเข้าใจ มีชัยชนะเหนือสิ่งอื่นใด

นางอันนา ฮัมมาร์เกรน
เอกอัครราชทูตสวีเดน ประจำประเทศไทย
กรุงเทพมหานคร
สิงหาคม 2025

Never Violence!

เรียน มิตรสหายทุกท่าน

ก่อนอื่นฉันขอขอบคุณ ขอบคุณจากใจจริง รางวัลสันติภาพของสมาคมผู้ค้าหนังสือเยอรมัน เปล่งประกายเจิดจ้าระยิบระยับ จนฉันเข่าแทบทรุดตอนได้จับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ แล้วตอนนี้ฉันก็ได้มายืนอยู่ ณ จุดที่ตลอดหลายปีที่ผ่านมามีบุคคลผู้ทรงปัญญามากมาย ได้กล่าวถึงความหวังต่ออนาคตของมนุษยชาติและสันติภาพอันยั่งยืนที่เราทุกคนต่างปรารถนา ฉันจะสามารถกล่าวอะไรได้ดีไปกว่าที่เคยมีคนกล่าวไว้แล้ว

การพูดถึงเรื่องสันติภาพ คือการพูดถึงสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง สันติภาพที่แท้จริงมิอาจหาได้บนโลกนี้ และอาจไม่เคยมีอยู่เลย เป็นเพียงแค่เป้าหมายที่ยังคงไม่อาจเอื้อมถึง

“

สันติภาพที่แท้จริง
มิอาจหาได้บนโลกนี้
และอาจไม่เคยมีอยู่เลย

”

นานตราบเท่าที่มนุษย์อาศัยอยู่บนดาวเคราะห์ดวงนี้ เราหลงระเริงอยู่กับความรุนแรงและสงคราม สันติภาพอันเปราะบางที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวก็ยังถูกคุกคามอยู่เสมอ

ในเวลานี้ ทั้งโลกกำลังหวาดกลัวสงครามครั้งใหม่ที่จะทำลายล้างพวกเราทุกคน ท่ามกลางภัยคุกคาม ยังมีผู้คนจำนวนมากมากกว่าที่เคยมีมา กำลังขับเคลื่อนเพื่อสันติภาพและการลดอาวุธ อาจจะดูเหมือนเป็นความหวัง แต่ยากเหลือเกินที่จะหวังได้ นักการเมืองรวมตัวกันในการประชุมสุดยอด และถกเถียงอย่างดุเดือดถึงการลดอาวุธ แต่พวกเขาต้องการให้ชาติอื่นเป็นผู้ลดอาวุธเท่านั้น ประเทศของคุณต้องลดอาวุธ ไม่ใช่ประเทศของฉัน! ไม่มีใครอยากลดอาวุธเป็นคนแรก ไม่มีใครกล้าเริ่ม เพราะทุกคนต่างหวาดกลัว และไม่เชื่อว่าประเทศอื่นมีความมุ่งมั่นเพื่อสันติภาพจริง ๆ

ในขณะที่การประชุมลดอาวุธดำเนินไปครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นว่า การเสริมกำลังอาวุธคืบหน้าอย่างรวดเร็วในระดับที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์โลก จึงไม่น่าแปลกใจที่เราทุกคนต่างหวาดกลัว ไม่ว่าเราจะอาศัยอยู่แห่งใดในโลกตะวันออกหรือตะวันตก ทางเหนือหรือทางใต้ ในประเทศมหาอำนาจ หรือประเทศเล็กๆ ที่เป็นกลาง

เราต่างรู้ดีว่า สงครามใหญ่ครั้งใหม่จะส่งผลกระทบต่อมนุษยชาติทั้งปวง และเมื่อทุกอย่างจบสิ้น หากฉันนอนตายอยู่ใต้ซากปรักหักพัง ไม่ว่าจะในประเทศที่เป็นกลางหรือไม่เป็นกลาง ก็แทบไม่ต่างอะไรกัน

หลังจากผ่านสงครามที่ดำเนินต่อเนื่องนับพันปี ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราควรถามตัวเองว่า มนุษย์มีข้อบกพร่องใดที่ตกทอดมาโดยกำเนิดและสร้างเงื่อนไขผลักดันเราให้หันไปหาความรุนแรงอยู่ร่ำไป เราถูกลิขิตให้พินาศจากความบ้าคลั่งของเราเองหรือไม่ เราทุกคนต่างปรารถนาสันติภาพ เช่นนั้นแล้ว มีหนทางเปลี่ยนแปลงรากฐานก่อนที่จะสายเกินไปอยู่ไหม เราเรียนรู้ที่จะถอยห่างจากความรุนแรง และพยายามเป็นมนุษย์แบบใหม่ได้หรือไม่ แต่เราจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร และควรเริ่มจากที่ไหน

ฉันเชื่อว่า เราควรเริ่มจากรากฐาน จากเด็กๆ คุณมอบรางวัลสันติภาพให้กับนักเขียนหนังสือเด็ก และนั่นหมายความว่าคุณคงไม่ได้คาดหวังให้ฉันเสนอวิสัยทัศน์ทางการเมือง หรือนำเสนอแผนงานแก้ปัญหาระดับนานาชาติ ฉันต้องการพูดถึงเด็กๆ พูดถึงความกังวล และความหวังที่มีต่อพวกเขา เด็กในวันนี้จะดูแลโลกของเราในวันหน้า ถ้ายังมีอะไรหลงเหลือให้ดูแลอยู่ พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับสงคราม สันติภาพ และสังคมแบบที่พวกเขาต้องการ ไม่ว่าจะเป็นสังคมที่ความรุนแรงก่อขยาย หรือสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขฉันพี่น้อง ยังมีความหวังหลงเหลือบ้างหรือไม่ที่พวกเขาจะสร้างโลกอันสงบสุขมากกว่าโลกที่เรามอบให้ เพราะเหตุใดเราถึงล้มเหลวถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่ความปรารถนาดีมีอยู่มากมาย

ฉันยังจำความรู้สึกตกใจในวัยเยาว์ ตอนที่ตระหนักว่า ผู้ที่กำหนดชะตากรรมของประเทศและโลกนี้ มิใช่พระเจ้าผู้หยั่งรู้และมีอำนาจวิเศษ พวกเขาล้วนเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา มีข้อด้อยไม่ต่างจากฉัน แต่พวกเขามีอำนาจ และสามารถตัดสินใจเรื่องสำคัญที่สุดได้ตามอำเภอใจ หากมีสิ่งใดทำให้พวกเขาไม่พอใจ สงครามอาจปะทุขึ้น เพียงเพราะความลุ่มหลงในอำนาจ ความเคียดแค้น ความทะนงตน ความโลภ หรือแรงขับเคลื่อนอื่นใดของคนเพียงคนเดียว ผนวกกับความเชื่อมั่นเกินจริงว่า ความรุนแรงมีประสิทธิภาพสูงสุดในการแก้ไขทุกสถานการณ์ ในทำนองเดียวกัน บางครั้งคนดีมีสติปัญญาเพียงคนเดียวก็สามารถยับยั้งหายนะได้ด้วยความดีงาม ปัญญา และหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง

“

เราเรียนรู้
จากเพียง
คนที่เรารัก

”

เกอเธ่

เป็นที่แน่ชัดว่า ชะตากรรมของโลกกำหนดโดยปัจเจกชน หากเป็นเช่นนั้น ทำไมพวกเขาทุกคนจึงไม่ใช่คนดีและมีสติปัญญาเล่า ทำไมหลายต่อหลายคนจึงปรารถนาเพียงความรุนแรงและอำนาจ ความชั่วร้ายติดตัวคนบางคนมาแต่กำเนิดหรืออย่างไร ฉันไม่เชื่อและไม่คิดว่าเป็นเช่นนั้น ความสามารถและสติปัญญาต่างหากที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด เด็กมิได้เกิดมาพร้อมเมล็ดพันธุ์ที่จะงอกเงยเป็นความดีงามหรือความชั่วร้าย สิ่งที่ตัดสินว่าเด็กคนหนึ่งจะเติบโตเป็นมนุษย์ที่อบอุ่น มีใจเปิดกว้าง และไว้ใจผู้อื่น มีแนวโน้มที่จะผูกพันกับชุมชน หรือกลายเป็นหมาป่าเดียวดาย แสนเย็นชาพร้อมทำลายล้างนั้น ขึ้นอยู่กับบุคคลผู้อุ้มชูพวกเขามาสู่โลก และสอนให้รู้จักความหมายของความรัก หรือละเลยที่จะแสดงความรัก เกอเธ่ กล่าวไว้ว่า *"อูเบอแรล แลร์นท์ มาน นัวร์ ฟอน เด็ม เดน มาน ลีบท์"* และคงจริงเช่นนั้น เราเรียนรู้ จากเพียงคนที่เรารัก

เด็กที่โอบล้อมด้วยความรัก และรักพ่อแม่ของตัวเอง ย่อมเรียนรู้ที่จะมองทุกสิ่งรอบตัวด้วยความปรารถนาดี และรักษาความรู้สึกนี้ไปตลอดชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องดี แม้ว่าเด็กคนนั้นจะไม่ได้กลายเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ตัดสินชะตากรรมของโลกก็ตาม แต่หากเขาได้เป็นหนึ่งในผู้ตัดสินชะตากรรมของโลก ก็นับเป็นโชคดีของเราทุกคน ที่เขามีความรักเป็นพื้นฐาน มิใช่ความรุนแรง แม้แต่ตัวตนของอนาคตรัฐบุรุษและนักการเมือง ยังถูกหล่อหลอมตั้งแต่ก่อนอายุครบห้าขวบเสียอีก ช่างเป็นความจริงที่น่าสะพรึงกลัว

หากเรามองย้อนอดีตกลับไปให้ไกลที่สุด และพิจารณาถึงการเลี้ยงดูและปฏิบัติต่อเด็กในแต่ละยุคสมัย เราจะเห็นได้ว่าบ่อยครั้งเหลือเกิน ที่บรรทัดฐานการเลี้ยงดูได้ทำลายความปรารถนาของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือจิตใจ ด้วยการใช้ความรุนแรงในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

มีเด็กกี่คนได้รับบทเรียนแรกเรื่องความรุนแรงจาก "ฟอน เดเนน ดี มาน ลีบท์" หรือจากคนที่พวกเขารัก จากพ่อแม่ของพวกเขาเอง แล้วส่งต่อบทเรียนที่ได้เรียนรู้จากรุ่นสู่รุ่น คำสอนโบราณที่ว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี เป็นสิ่งที่พ่อแม่หลายคนยึดถือ และปฏิบัติตามมายาวนาน พวกเขาง้างไม้เรียวอย่างไม่ลังเล และอ้างว่าเป็นความรัก

“

คำสอนโบราณที่ว่า
รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี
เป็นสิ่งที่พ่อแม่
หลายคนยึดถือ
และปฏิบัติตามมายาวนาน

พวกเขาง้างไม้เรียว
อย่างไม่ลังเล
และอ้างว่าเป็นความรัก

”

โลกเราทุกวันนี้มี “เด็กที่เสียคน” จำนวนมาก ทั้งพวกเผด็จการ ทรราช ผู้กดขี่ และจอมทารุณ พวกเขามีวัยเด็กแบบไหนกัน เรื่องนี้น่าศึกษา ฉันเชื่อว่าบุคคลที่อยู่เบื้องหลังคนเหล่านั้นส่วนใหญ่คือ พ่อจอมเผด็จการ หรือไม่ก็ใครสักคนที่เลี้ยงดูพวกเขาพร้อมไม้เรียวในมือ

ในวรรณกรรมสำหรับเด็กเองก็ไม่เคยขาดแคลนเรื่องราวของวัยเด็กที่เต็มไปด้วยความขุ่นเคือง มีตัวละครในบ้าน ซึ่งทุบตีเด็กๆ ให้ยอมจำนนและอยู่ในโอวาท จนทำลายชีวิตของพวกเขาไม่มากก็น้อย แต่เรายังอุ่นใจได้ที่ไม่ได้มีแต่เรื่องราวแนวนั้น

ยังดีที่มีผู้ปกครองที่เลี้ยงดูลูกด้วยความรัก และไม่ใช้ความรุนแรง ในศตวรรษที่ 20 นี้เอง ที่ผู้ปกครองเริ่มมองว่า ลูกมีสถานะเท่าเทียมกับพวกเขา และให้สิทธิแก่ลูกในการพัฒนาตัวตนได้อย่างอิสระ ตามหลักประชาธิปไตย โดยปราศจากการกดขี่และความรุนแรง

เราจะเลี่ยงความรู้สึกสิ้นหวังได้อย่างไร เมื่อได้ยินเสียงเรียกร้องดังขึ้นจากหลายแห่งทั่วโลก ให้กลับไปใช้อำนาจนิยมแบบเก่า ผู้คนเรียกร้องให้มี “แนวทางที่เข้มงวดขึ้น” และ “ควบคุมให้อยู่ในกรอบมากขึ้น” พร้อมเชื่อว่าวิธีนี้จะช่วยขจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเยาวชน อันเกิดจากการเลี้ยงดูที่ไม่เข้มงวดและให้เสรีภาพมากเกินไป การแก้ปัญหาด้วยวิธีดังกล่าว กลับยิ่งสร้าง

ปัญหาให้หนักขึ้น และในระยะยาวจะนำไปสู่การขยายความรุนแรง ช่องว่างระหว่างวัยที่กว้างและอันตรายยิ่งขึ้น

"แนวทางที่เข้มงวด" อาจสร้างผลลัพธ์เพียงผิวเผิน ที่ผู้สนับสนุนอาจตีความว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี จนกระทั่งพวกเขาถูกบีบบังคับด้วยความเป็นจริงที่ว่า ความรุนแรงย่อมเป็นบ่อเกิดแห่งความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น

พ่อแม่จำนวนไม่น้อยรู้สึกกังวลต่อกระแสแนวคิดใหม่เหล่านี้ และอาจเริ่มตั้งคำถามกับตนเองว่า ที่ผ่านมา พวกเขาเลี้ยงดูลูกแบบผิด ๆ หรือไม่ การเลี้ยงดูโดยปราศจากการใช้อำนาจเด็ดขาดเป็นสิ่งที่ควรถูกตำหนิหรือเปล่า แต่ความไม่เข้าใจการเลี้ยงดูแบบนั้นต่างหากที่น่าโดนตำหนิ การเลี้ยงดูเด็กแบบไม่ใช้อำนาจเด็ดขาด มิได้หมายถึงการปล่อยปละละเลยให้เด็กทำตามอำเภอใจ หรือเติบโตโดยปราศจากกฎเกณฑ์ ซึ่งเด็กเองก็ไม่ได้ต้องการเช่นนั้น ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างต้องการกรอบและกฎเกณฑ์ในการประพฤติตน และเด็ก ๆ เรียนรู้ตัวอย่างจากพ่อแม่ของพวกเขามากกว่าสิ่งอื่นใด

แน่นอนว่า เด็กควรเคารพพ่อแม่ แต่สิ่งสำคัญคือ ผู้ใหญ่เองก็ควรเคารพเด็กเช่นกัน และไม่ควรใช้อำนาจหรือความได้เปรียบโดยธรรมชาติในทางที่ผิด สิ่งที่เราอยากเห็นระหว่างพ่อแม่และลูกทุกคน คือความเคารพรักซึ่งกันและกัน ฉันอยากจะเล่าให้ทุกคนที่กำลังเรียกร้องวิธีการเลี้ยงดูที่ควบคุมและเข้มงวดขึ้น ถึงเรื่องที่หญิงชราคนหนึ่งเคยเล่าให้ฉันฟัง เธอเป็นคุณแม่อายุน้อยในยุคที่ผู้คนยังเชื่อในคำสอนโบราณที่ว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ตัวเธอเองไม่ค่อยเชื่อในคำสอนนี้สักเท่าไร จนกระทั่งวันหนึ่ง เมื่อลูกชายตัวน้อยทำตัวดื้อรั้น เธอจึงตัดสินใจว่า เขาควรโดนตี เป็นครั้งแรกในชีวิต

เธอสั่งให้ลูกออกไปหาไม้เรียวที่เหมาะมือมาให้ เด็กน้อยหายไปนานก่อนกลับมาพร้อมน้ำตา และเอ่ยว่า "หนูหาไม้ไม่เจอ มีแต่ก้อนหิน แม่เอาหินปาใส่หนูได้เลย" ณ จุดนั้น ผู้เป็นแม่น้ำตาไหลพราก เธอเข้าใจทันทีว่า ลูกชายตัวน้อยของเธอคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาคงคิดว่า "แม่อยากทำร้ายฉัน ถ้าแม่เอาก้อนหินปาใส่ ก็ทำให้เจ็บได้เหมือนกัน"

เธอสวมกอดลูกชายไว้แน่น แล้วทั้งคู่ก็ร้องไห้ด้วยกันครู่ใหญ่ หลังจากนั้นเธอวางก้อนหินไว้บนหิ้งในห้องครัว เพื่อเป็นเครื่องย้ำเตือนตลอดกาล ถึงคำมั่นสัญญาที่เธอให้ไว้กับตัวเองว่า *ยุติทุกความรุนแรง!*

“

แน่นอนว่า
เด็กควรเคารพพ่อแม่
แต่สิ่งสำคัญคือ

ผู้ใหญ่เองก็ควร
เคารพเด็กเช่นกัน

และไม่ควรใช้อำนาจ
หรือความได้เปรียบ
โดยธรรมชาติในทางที่ผิด

สิ่งที่เราอยากเห็น
ระหว่างพ่อแม่และลูกทุกคน

คือความเคารพรัก
ซึ่งกันและกัน

”

หากเราเลี้ยงดูเด็ก ๆ โดยไม่ใช้ความรุนแรงและการควบคุมอย่างเข้มงวด เราจะสร้างมนุษย์แบบใหม่ ผู้มีชีวิตสันติชั่วนิรันดร์ได้หรือไม่ คงมีเพียงนักเขียนหนังสือสำหรับเด็กที่ซื่อพอจนเชื่อเช่นนั้น! ฉันรู้ดีว่า นั่นคือโลกในอุดมคติ แน่นอนว่า ยังมีอีกหลายสิ่งในโลกที่ต้องเปลี่ยนแปลง หากเราต้องการบรรลุสันติภาพ

แม้ว่าในเวลานี้ไม่มีสงครามที่กำลังปะทุ ทว่ามีความโหดร้าย ความรุนแรง และการกดขี่เกิดขึ้นทั่วทุกหนแห่ง ลูกหลานของเราไม่ได้ถูกปิดหูปิดตา พวกเขาเห็น ได้ยิน และอ่านเรื่องราวเหล่านั้นทุกวัน ท้ายที่สุด พวกเขาคงเชื่อว่าความรุนแรงคือสภาวะปกติของโลก

สิ่งเล็กน้อยที่สุดที่เราพอทำได้ คือการเป็นแบบอย่างที่ดีในบ้านของเราเอง เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่า ยังมีวิธีดำเนินชีวิตในแบบอื่นอีกไม่ใช่หรือ คงจะดี ถ้าเราทุกคนมีหินก้อนเล็ก ๆ สักก้อนวางอยู่บนหิ้งในครัว เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจตัวเราและลูกหลานให้ ***ยุติทุกความรุนแรง!***

แม้มีอุปสรรคมากมาย แต่การร่วมมือกันทำสิ่งเล็ก ๆ นี้อาจสร้างสันติภาพให้แก่โลกในที่สุด

Astid Lingren

IF I WERE GOD

หากเราคือพระเจ้า

หากเราคือพระเจ้า
เราจะร่ำไห้
ให้แก่มนุษย์
มนุษย์ที่เราสร้างขึ้น
ในฉายาของเรา

เราจะร่ำไห้ให้กับ
ความชั่วช้าของพวกเขา
ความเลวทรามต่ำช้า
ความโหดร้ายไร้ปรานี
ความโง่เขลาเบาปัญญา
ความดีงามที่ไร้ค่า
ความอับจนสิ้นหนทาง
และความโศกเศร้าเหลือคณา

เราจะร่ำไห้ให้กับ
ดวงใจอันร้าวราน
ความหิวโหยไม่รู้คลาย
ความวิตก กระวนกระวาย
ความหวาดกลัวซึ่งความตาย
ความอ้างว้างเดียวดาย
และชะตาชีวิตของพวกเขา
ชะตาชีวิตอันแสนสั้นน่าเวทนา
และการคลำคว้าอย่างมืดมน
เพื่อหาใครสักคน...สักคน
อาจเป็น...เรา

เราจะร่ำไห้ให้กับ
เสียงกรีดร้องของความตาย
และเลือดที่ไหลนอง
อย่างไร้ค่า ไร้ความหมาย

เราจะร่ำไห้ให้กับ
ความหิวโหย
ความสิ้นหวัง
ความโศกศัลย์
ความทรมานแสนสาหัส
และความตายอันโดดเดี่ยว

เราจะร่ำไห้ให้กับ
เหยื่อผู้ถูกทรมาน
ผู้ร้องโหยหวนครวญคราง
และจะยิ่งร่ำไห้...ให้กับผู้ทารุณ

แล้วเราจะร่ำไห้ให้กับ
เด็กทุกคน...ทุกคน
เด็กทั้งหมดทั้งปวง
เราจะร่ำไห้ให้พวกเขามากที่สุด

หากเราคือพระเจ้า
เราจะร่ำไห้ให้กับเด็กทั้งหลาย
เพราะเรามิเคยมีเจตนา
ให้สิ่งชั่วร้ายเกิดแก่พวกเขา

สายน้ำไหลเชี่ยว...เชี่ยวกราก
เราจะร่ำไห้ เพื่อให้พวกเขาจมดิ่ง
สู่สายน้ำที่ถาโถม
ด้วยคลื่นน้ำตาของเรา
สู่ความเงียบงัน
...ในที่สุด